

आपलेपणा कसा निर्माण होईल यासाठी प्रयत्न केला आहे. आपल्या धर्म शास्त्रानुसार आपण अनेक सण उत्सव साजरे करतो. प्रत्येक सण उत्सवाचा महत्त्व वेगवेगळं आहे. होळी हा परिवर्तनाचा उत्सव आहे. अहंकार दुर्गुणांची होळी करून सद्गुणाचा स्वीकार गरजेचं आहे. निसर्ग सुद्धा हे परिवर्तन स्वीकारून पानगळीच्या नंतर नवचैतन्य पालवी निर्माण करत सुखद धक्का देतो तो हाच कालावधी आहे. आपल्या संस्कृती नुसार देशाच्या वेगवेगळ्या भागात वेगवेगळ्या पद्धतीने साजरा होणारा शिमगा हा उत्सव पौराणिक परंपरेनुसार होलिका दहन करण्याचा उत्सव असला तरी त्यातली मुळ मुख्य भाव हाच आहे. कि आपल्या जीवनातील आळस, नकारात्मकता चिंता. निरुत्साह, दुःख, तणाव, द्वेष, राग, अहंकार, याची होळी करा. दुःख मुक्त व्हा चिंता मुक्त व्हा एक नवीन सुरुवात म्हणून स्वतः मध्ये प्रचंड मोठ्या प्रमाणात सकारात्मक उर्जा निर्माण करा म्हणजे रंग उधळत चैतन्य निर्माण करा. सर्व दुर्गुण होलिकेत अर्पण करा. आणि ह्या बाबी आपल्या जीवतातुन दुःख काढून टाका आपोआप नवचैतन्य निर्माण होऊन आपल्या जीवनात एक वेगळं परिवर्तन होईल याच परिवर्तनाचे साक्षीदार होण्याचा हा भव्य उत्सव म्हणजे होळी. निसर्गाचं परिवर्तन या नियमानुसार कडाक्याची थंडी संपुष्टात येऊन जीवाची लाही करणा -या उन्हाळ्याची चाहूल देत निसर्ग आपलं रूपड बदलतो. बदलत्या निसर्गाच्या रूपाचे मानवी जीवनाच्या अनुषंगाने अनेक दृष्ट्या महत्त्व आहे. निसर्ग ज्या पद्धतीने स्वतः उन्हाळा हिवाळा पावसाळा याचा सुयोग्य मेळ घालतो आणि आपलं कार्य पूर्ण करतो त्याच पद्धतीच्या मानवाने देखील आपल्या जीवनातील सुख दुःखांचा मेळ घालत आयुष्य पुढे नेताना निसर्गाकडून काही तरी शिकण्याची गरज आहे. आयुष्यातील दुःखांचा ओझ किती काळ होण्यावर घेऊन मनुष्य फिरू शकतो त्याला पण एक मर्यादा असते. म्हणून निसर्गाने आपल्या सुंदर रचनेत अनेक आकर्षक बाबी निर्माण केल्या आहेत. त्याच वेळोवेळी आपल्या रूप दर्शन घडतं. जसे जसे उन्हाळा तडाखा निर्माण होऊन सगळीकडे लाहीलाही होण्याची सुरुवात होते. निसर्गातील सगळी हिरवळ संपुष्टात येऊन सगळीकडे फक्त मनात उदासीनताच निर्माण होईल असं रूझ वातावरण दिसत. आणि याच भायनाक वातावरणात सगळ्याच झाडांची पानगळ सुरुवात होऊन नवं पालवी फुटू लागते. आणि नेमकं याच वेळी पळस या झाडाला एकही पान शिल्लक नसताना देखील पळस स्वतः नवचैतन्याच प्रतिक होत परिवर्तनाचा शिलेदार होतो. अगदी निसर्गाला आव्हान देत उभा असतो. तुझ्या दहकतेमुळे माझी पान जरी नष्ट झाली तरी माझी इच्छा शक्ती नष्ट झाली नाही. मी पुन्हा उभा राहतोय पान नसताना देखील फुलांना जन्म घालतोय हा नवा संकल्प घेऊन पळस निसर्गाच्या कुशीत प्रचंड प्रमाणात लाल रंगाच्या फुलांसह सगळ्यांचं लक्ष आपल्या कडे आकर्षित करतो. या फुलांच्या घडामुळे हा डोंगर माथा सपाटा प्रदेश अगदी सगळीकडे एक चैतन्य निर्माण होते. आणि कड कड अशा उन्हाळ्याची चाहूल लागली असताना देखिल एकटा पळस निसर्गाच्या सौंदर्यात भर घालत नवचैतन्य निर्माण करतो. दहक अशा उन्हाळ्याची जाणीव होऊ देत नाही. त्याच पद्धतीने आपल्या जीवनातील आळस, दुःख, चिंता, तणाव याच दहन करून नवचैतन्याची होळी साजरी करण्याच पर्व म्हणजे शिमगा. निसर्गातील बहुतांश झाडांची पानगळ झालेली असताना देखिल नवीन पालवी फुटते म्हणजे नवचैतन्य निर्माण होतं. तसंच मानवी जीवन आहे अनेक वेगवेगळ्या पद्धतीचे दुःख कुठे तरी नष्ट करून पुन्हा नव्या उमेदीने कमाला सुरुवात करण्याच पर्व म्हणजे शिमगा होळी उत्सव असून कडकडीत उन्हात सुद्धा झाड जीवन जगण्याची गोडी अजिबात कमी होऊ देत नाहीत. हिच बाब मनुष्याला निसर्गा कडून शिकणं आवश्यक आहे. आणि आपल्या जीवनात आत्मसात करत सुख दुःखांचा मेळ घालत नवचैतन्य निर्माण करण्याची आवश्यकता आहे. आणि हाच शुभारंभ उत्सव महोत्सव म्हणजे होळी. निसर्गातील परिवर्तनाचे माध्यम असणारा पळस त्याचा तो बहर आणि त्याच पळसाची फुले त्या फुलांचा प्रेरणादायी रंग लेवून आपण आनंदी जीवनाची सुरुवात करतो. म्हणून दुःख संपुष्टात आणल पाहिजे ते विसरलं पाहिजे व नवचैतन्य निर्माण असा आनंद जीवनात

आठवाणीतील होळी

माझं मराठीच मोठपण सांगतात सारे सण राहू इथं एकोणत्या , ठेवू धर्माची जाण देऊ. थोरसां मान घेऊ. थोरसांत शिक्कवण .

खरंय आपल्या भारतीय सणांची परंपरा आपल्याला खूप काही शिकवते. आपल्या या सणांचे निसर्गाशी खूप जवळचे नाते आहे. प्रत्येक ऋतूशी त्यांचे जगानुबध्द आहे. शिशिराची पानगळ संपून झाडांना नवीन पालवी फुटू लागली की वसंत ऋतूची चाहूल लागते. कोकिलचे मंजुळ स्वर कानी येऊ लागतात आणि आपसूकच होळीची आठवण येते. होळी हा सण जसा आनंद साजरा करण्याचा तसाच तो दुष्ट आणि वाईट प्रवृत्तीचे निर्दालन करण्याचा आहे. या होळीशी निगडित अनेक कथा आहेत. विविध प्रांत त्यांच्या प्रथेप्रमाणे होळी साजरी करतात. होळी श्रवत्यो प्रदेास काळी पेटवली जाते. त्या मागची आख्यायिक अशी की, हिरण्यकश्यपू नावाचा राजा होता. तो स्वतःला देवांपेक्षा सर्वश्रेष्ठ मानायचा. पण त्याचा मुलगा प्रल्हाद हा मात्र प्रचंड विष्णूभक्त होता. हिरण्यकश्यपूने प्रल्हादला त्याच्या भक्तीपासून परावृत्त करण्याचा बराच प्रयत्न केला. पण त्याला काही यश आले नाही. त्याला खूप राग आला आणि त्याने आपली भीषण होलिका हाती बोवावले. त्याने तिला अग्नीत अर्पेस करून प्रल्हादला मांडीवर घेऊन बसविला सांगितले. होलिकेला अशी जाळू शकण्या नाही असा वर होता हे हिरण्यकश्यपूला माहीत होते, त्यामुळे होलिकेला काही होमार नाही पण प्रल्हाद मात्र जळून खाक होईल अशी पक्की खात्री होती. पण झाले उलटेच. म्हणतात ना की देव तारी त्याला कोण मारी. विष्णूच्या परम भक्तीमुळे प्रल्हादाच्या केसांहाली धका लागला नाही पण होलिका मात्र जळून भस्म झाली. या कथेनुसार आपल्याला वाईटचर चांगल्याचा

विवरण होतो हाच संकेत मिळतो. ही घटना घडली त्या दिवशी फाल्गुन पौर्णिमा होती म्हणूनच या दिवसाला होळी पौर्णिमा, हुनाशी पौर्णिमा असे म्हणतात. सर्वानी एकत्र यावेच आणि बेभान होऊन होळी साजरी करावीची .

होळीशी संदर्भात आणखी एक आख्यायिका प्रचलीत आहे ती अशी की ढुंडा नावाची एक राक्षसीण होती. ती लहान मुलांना खूप त्रास घायची. मुले खूप घावरायची तीला. त्यामुळे त्रस्त अशा त्याच्या पालकांनी तीला हाकलून घायचा प्रयत्न केला पण काहीच उपयोग झाला नाही. एक दिवस सूर्यास्तच्या वेळी गावातील सर्व पुरुष एकत्र जमले. येतानाच प्रत्येकांनी आपआपल्या घररून पाच पाच लाकडे, गोवऱ्या आणल्या होत्या. एक खड्ड खणून त्यात मधोमध ती लाकडे व गोवऱ्या रचल्या आणि त्याला विस्तव लावून पेटवून दिले. आग भडकू लागली. समस्त गावकऱ्यांनी त्या अग्निमोर्तीची फऱ्या मारत हुंडा राक्षसीणीच्या नावाने बोंबा मारू लागले. हा सर्व प्रकार त्या राक्षसीणीने पहिला . तीला वाटले की आता हे सर्व गावकरी आपल्याला पकडून त्या आगीत डबलवतील. ती खूप घाबरली आणि दूर दूर पळून गेली. गावातून अमंगल निघून गेली म्हणून प्रत्येकांने परी पुरणपोळीचा स्वयंपाक केला. पुरणपोळी घेतली त्यावर कुराई, पापड्या सोबत मात आमटी घालून होळीची मनोभावे पूजा करून त्या पवित्र अशीला नैवेद्य अर्पण केला. हीच परंपरा पुढे चालू राहिली. होळी साजरी लाकडे रचताना सर्वांत प्रथम मधोमध परंरच्या झाडाची फांदी त्या हुंडा राक्षसीणीचे प्रतीक म्हणून उभे करतात. बऱ्याच ठिकाणी होळीच्या समवेाशी सुंदर रांगोळी घालतात. त्या होळीला काही नैवेद्यात. त्या एरट्या झाडाला ओटी बांधतात. साडीचोळीचा मान करणे ही आपली संस्कृती आहे ना. मग मनोभावे पूजा करून होलिकाकडे नमः म्हणून होळी पेटवतात. अस्तंत्यावधसंजमते कृत्या तं होलि बालरीः.

अस्ता पुजयिथामी भूते भुतिप्रदा भर्ते असा मंत्र बोलत प्रदक्षिणा घालून होळीला नारळ अर्पण करतात .

परंतु आजकालच्या धकाधकीच्या जीवनामुळे सणांचे रूपच पालटून गेले. बदल ही काळाची गरज आहे असे म्हणतात. मनुष्याची विचारसरणी बदलली . आपली नैसर्गाक संपत्ती असलेल्या वृक्षांची कत्तल करून होळीत जाळल्या जाणाऱ्या लाकडांमुळे पर्यावरणाचा -हास होऊ लागला . यासाठी पर्यावरणप्रेमींकडून अनेक उपक्रम राबवले जातात. नुकतीच शिशिराची पानगळ झालेली असते. सर्वत्र पालापाचोळा, सुक्या काटक्या इतरच पडलेले अस्तात. ती सर्व गोळा करून त्याची होळी करावी. असे केल्याने पर्यावरणाचे रक्षणही करता येईल आणि आपला परिसरही स्वच्छ ठेवता येईल. परिसर स्वच्छ ठेवणे हे आरोग्याच्या दृष्टीने खूप महत्वाचे आहे. स्वच्छता नसेल तर रोगराई वाढेल आणि ती हुंडा राक्षसी त्या रोगराईच्या रूपात वावरत असते. तीचा न्यायनाट करण्यासाठी स्वच्छता पाळणे फार गरजेचे आहे.

होळी एक अशी आठवण माझ्या मनातून गेलेली नाही . काय झाले की त्या वर्षी आम्ही होळीसाठी गावी गेलो होतो सर्वजण आनंदाने होळी साजरी करत होतो. होळीने चांगलाच पेट घेतला होता, आगीच्या ज्वाळा उंच भडकत होत्या. सर्वजण आनंदाने असताना अचानक काय झाले काही कळले नाही. कोणीतरी त्या होळीच्या आगीत पडल्यासारखे जाणवले. नंतर कळले की कोणी पडले नव्हते तर ती सुमन होती. तीही स्वतः हुन आगीत उडी मारली. गरीबाघरची गुणी पोर ती अशी होती लग्न होऊन एक वर्षही झाले नव्हते. सर्वांनी पल्लव करून तिला कसेबसे बाहेर काढले. बर्बत भाजली होती. बघतच नव्हते तित्याकडे. तपासात आली कळले की लग्न झाल्यापासून तिच्या गरीब बापांने हुंडा दिला नाही म्हणून तिचा नवरा आणि सासुसासरे दरोडा तिचा अमानुष छळ करत

होते. तीच जीण नकोसे करून टाकले होते. खूपच हृदयद्रावक घटना होती ती. तो दिवस आठवला की आजही काळजात वस्स होते.

म्हणूनच वाटते की होळीत दहन करायचे ते अमानुष हुंडाप्रदत्तीत, दहशतवादात , भ्रष्टाचारात, जात पात मानपाचा रुढीला, व्यसनी आणि वासनेच्या आहारी गेलेल्या नारायणना . त्याचग्रम पण निराशा, दारिद्र्य, अहंकार, कुविचार यांचेही दहन व्हायला पाहिजे. होळीचा मुख्य उद्देश हा वाईटचा नाश आणि एका नव्या विचारांची सुरवात. होळीचा दुसरा दिवस धुलवड. काहीजण त्याला रंगपंचमी म्हणतात. बघे कपनीचा तर आवडीचा सण. पालकांनी त्यांना योग्य ते मार्गदर्शन केले पाहिजे. रंगपंचमी साजरा करताना सामाजीकतेचे मान ठेवले पाहिजे. डोळ्यांना आणि त्वचेला इजा पोहचवणाऱ्या रासायनिक रंगांचा वापर न करता नैसर्गिक रंगांचा वापर केला पाहिजे. काही ठिकाणी दुष्काळाचे सावट आहे. लोकांना प्यायला सुद्धा पाणी मिळत नाही . बरेच ठिकाणी आठ दिवसांनी किंवा पंधरा दिवसांनी पाणी येते. तेव्हा आपणही कोरड्या रंगांनी रंगपंचमी साजरी करून पाणी वाचवते पाहिजे. अशा सर्व छोट्या छोट्या गोष्टींचे पालन केले तर आनंदाच्या सगाला गालबोट लागणार नाही. आता बहुतेक ठिकाणी इकोफ्रेंडली होळी साजरी करतात.

आणि आनंदाने गाणे म्हणतात खेळतात रंग बाई होळीचा

होळी रे होळी, होळी रे होळी, नैराश्य अहंकाराची जाळ्या मोकळी , झाडे लावू, झाडे जगवू, पर्यावरण सांभाळी, वसंतऋतूच्या आनंदाने साजरा करूया होळी .

सौ. अनिता नॉर्मन गुजर
असामाखण डोंबिवली अक्षय
८०५७५२४९७७

देणं

चैत्रात मोहलून जाणारा आंबा त्या भोवती पिंपा घालून-या मधमाशा , वैशाख वनव्यात फुलणारा पळस , गुलमोहूर डोळ्यांना शांतता देतील व पाखरानाही वेड लावतील ।

पिवळाजई वहाबा ज्येष्ठच्या उन्हाळ्यात फुलत येईल. पाणगळीतील समाधीस्थ वृक्ष तुमच्या जीवनात रंग भरेल. हा सारा निष्कर्षाच्या खेळ थोड्याशा सौंदर्यदृष्टीने आणूच माहू शकतो घराभोवती जागा सदाहरीत आणण ठेवू शकतो. जीवनात घेण्यापेक्षा देण्यातच खुष काही आहे . कुंपणाच्या जागा कोणीही हिरवं ठेवू शकत .पण कुंपणाच्या परतीकडे रस्ता हिरवा करणे म्हणजे सामाजिक वृक्षारोपण होय. मग हेच वृक्ष अनोळखी वाटसरूंची

वाट सदाहरीत करतील . आसरा देतील सावली देतील दुस-यांना देण्याचा गुणधर्म अंगी घ्यायचा असेल तर झाडांकडे पहा आणि शिका झाडे लावा झाडांना जीव लावा झाडे आपणाला काय म्हणून देत नाहीत. सोरे तर तेच देतात . झाडेच आपली मायबाब बंधू सरवा मित्र गुरू सोरे काही आहेत . म्हणून मला तरी झाडे फार आवडतात

झाड इतकी आवडतात की झाडासाठी जीव सुद्धा देईन जागची या बाग फुलवण्या जन्म मी पुन्हा पुन्हा येईन

सौ सुवर्णा तावरे विटा

... आई..... आ-आल्या ई-ईश्वर..
ईश्वराचा आल्या जिथे निवास करतो ती
आई. नऊ महिने उदरगत वाढवते ती
आई. अनेक यानतानु मूलं जन्मते
यावले ती आई. लहानपणाने जपते ती
आई. सुसंस्कार लावते ती आई. स्वतः
जेवणकरून मुलांना सुखी करते ती आई.
कणकपसून शाळेत जाईपर्यंत सारे
शिकवते ती आई. आनारपणाने उशाशी
बसून काळजी घेते ती आई. चुकल्यावर
हातान छडी घेवून शिस्त लावते ती आई.
काय आणि किती आठवणी हो आईच्या
...
आई हटयतावे मखर त्या
मखरात तिचे अडख स्थान ते कोणीही
हिराचू शकत नाही. मुलगा काय
किती मुलगी काय यांच्या संस्काराचा
उत्तम पाया ही माऊलीच तर आहे.
सुखदुःखात साथ देणारी माय आपण
कितीही मोठे होऊ. दे. पण घरी आतावर
डोळ्यांमधून दिला किंरणांना हात,तो
स्पर्श काय कसा गेला आजचा दिवस ?हा
तिला प्रश्न...क्षणात दिवसभराचा शिण
घालवतो. आपले तन्न होऊ. मुली
संस्कारात रमताय.मुलांची जबाबदारी
वाढते. माऊलीला जरा आता एकद
बाटयला लागत. मुलीच्या पाठी
संस्कारात तिगा काही अडचणी आल्या

**कांदिवली येथे जगद्गुरू श्री संत
तुकाराम बीजोत्सवाचे आयोजन.**

महाराज काविके मुंबई कादिवली पंथम. कादिवली पंथम मध्ये जगद्गुरू श्री संत तुकाराम महाराज बीजोत्पत्त्याचे आयोजन करण्यात आले असल्याचे कादिवली पंथम येथील ज्ञानोवा तुकाराम महाराज सोमाद्याविक मंदम मंडळ (वासक फड) यांनी पत्रकाद्वारे आमचे मुंबई प्रतिनिधि तुकाराम काविकेकडे काळित्ते आहे.सालाबादममाणे या वर्षी ही कादिवली पंथम येथील बाळा वाडी,मथुरादास, चव्हाण हायस्कूल जवळ, कादिवली पंथम या ठिकाणी दिनांक १४ मच २०२५ ते दिनांक १६ मच २०२५ पर्यंत गुक्कर्व वै.ह.म.प.आण्पासाहेब वासकर महाराज प्रणीत गुक्कर्व वै.ह.म.प.विवेकानंद आण्पासाहेब वासकर (दादा) महाराज यांच्या कृपा आशिर्वादाने जगद्गुरू श्री संत तुकाराम महाराज बीजोत्पत्त्य गुक्कर्व हे.म.प.कीर्तुलु विवेकानंद महाराज (राऊ माळम), गुक्कर्व हे.म.प.देववत विवेकानंद वासकर (राणू माळम) वासकर फड यांच्या नेतृत्वाखाली जगद्गुरू श्री संत तुकाराम महाराज बीजोत्पत्त्या आयोजन करण्यात आले आहे, संत ज्ञानोव

आईचे हळवे मन.

बाल मनाला आनंद देणारा काव्यसंग्रह : चला गाऊ गाणी

पुस्तकाचे नाव - चला गाऊ. गाणी
कवी - मनिषा मालुसरे
प्रकाशक - परिसर पब्लिकेशन, पुणे.
प्रकाशन वर्ष - ६ सप्टेंबर २०२४
पृष्ठे - ६४
वाङ्मय प्रकार- कवितासंग्रह
मूल्य - १५० रु.
मुखपृष्ठ- - गिरीर्णाथ
समीक्षक - सचिन बेंडभर.
बाल मनोला आनंद देवगिरी मनिषा मालुसरे यांचा चला गाऊ. गाणी प्रसिद्ध करण्याची मनिषा मालुसरे यांचा चला गाऊ. गाणी हा काव्यसंग्रह मुक्तांत प्रकाशित झाला आहे. खरंतर यांच्या लहान मुलांच्या विषयाला अनुसरून असलेल्या त्यांच्या कविता बालमनोला भुरळ घालतात. इतक्या त्या सहज आणि सुरुर रचलेल्या आहेत. अगदी त्या मुलांच्याच नव्हे तर थोरामोठ्यांमधील ठेका धरण्याचा भाग पाहताना, अशा लयीत त्या तयार झालेल्या आहेत. कवियत्री मालुसरे यांचे आजपर्यंत शाळांमध्ये अनेक कार्यक्रमां झालेले आहेत. यात त्यांनी विद्यार्थ्यांच्या काव्य निर्मितीची प्रेरणा देऊन त्यांच्यासाठी तयार केलेल्या कवितांचे गायन केले आहे. त्या कार्यक्रमाला विद्यार्थ्यांचा उर्दंड प्रसिद्धात तर तालमाल शिवाय शिक्षकांनीही त्या कार्यक्रमाचे कौतुक केले व त्यांना काव्यसंग्रह करण्याचा आग्रह केला. त्या आग्रहातून त्यांनी चला गाऊ. गाणी हा काव्यसंग्रह तयारचापूढे आणला आहे त्याचे महाराष्ट्र भातून कौतुक होत आहे. मुळातच शिक्षकी पेसात वावरत असताना कवियत्री मालुसरे यांनी लहान मुलांचा आवाक माहीत

आहे. त्यांचे भावविश्व त्यांना ज्ञात असल्याने त्यांना वाचनाना आड निर्माण करून काव्य निर्मितीसाठी प्रेरित करण्याचे कार्य त्यांनी केले आहे. ही बाब दसाळ पेण्यासारखी निश्चिंतता आहे.

गणपती, उंदीर, बेडूक, फुले, फुगा आणि वाडुली असे मुलांच्या भावविश्वाला हवेकेफुलेके विषय घेऊन त्यांचे वाचन केलेल्या आहेत. तर काही कविता विषयाव्यतिरिक्त अग्रगण्यभार देखील तयार केलेल्या आहेत. मनोरंजनातून ज्ञान देण्याचा त्यांचा हा अनोखा प्रयत्न भलाचत याखरी झाला आहे. त्यामुळे लहान मालांचाच नव्हे तर मोठ्यांना देखील हा काव्यसंग्रह आवडेल अशी खात्री आहे.

गणपती बाप्पा या पहिल्याच कवितेने हा काव्यसंग्रहाची सुरुवात होते. अत्यंत लयीत आणि उड्यातच असलेली ही कविता वाचनाना मुले देवदास विसरून जातात. अत्यंत साधी सोपी भाषा, सुंदर वर्णन शैली आणि कवितेचा ठेका यासुळे कविता अधिकच खुलून दिसते. मुले आपापने ती गातात आणि तिच्या तालात नाचतात. शेवटी सर्वांचे मुलां कडूनही असू दे अशी बाप्पाके केलेली मागणी मुलांना जगण्याचा व्यापक दृष्टिकोन शिकवते.

उंदीर माया या कवितेत छोऱ्याला उंदराचे वर्णन कवीने अतिशय सुंदररित्या केले आहे. ती त्यात म्हणते, उंदीर माया उंदीर माया इवले विले तुमचे कान पणखेडे शरित जरी तुलुरुतु छाला छान असली लहान मुलांना रचेल पचेल आणि आवडेल दसाळ

[illegible]

अंक ओळख सुद्धा सहजपणे होऊन जाते. या न त्या म्हणतात, ना काक एक, अकरा का मोठा नवरा

काक दोन, बारा याचा घात न्यारा

अकरा मातसुरे यांनी विद्यार्थ्यांना अंकांची ओळख करवितेया माथ्यामातून त्याचे मनोरंजन केले या सुंदर कवितेचा शेवट करताना त्या म्हणतात,

शक वीस दोन ते डोले मोरारेचे पीस

अशाप्रमाणे मनोरंजक कविता बरोबरच क कविता घेऊन कवयित्रीने मुलांना नकळतपणे ण्ण्याचा प्रयत्न केला आहे. ज्यात कुठेही आपल्याला ना जाणवत नाही. कोणताही मानसिक ताण न कवयित्रीने दिलेले हे ज्ञान बाह्यसाहित्याच्या जगात करणायद्दतके निश्चितच नाही.

पुणे येथील नावाजलेल्या परिस पब्लिकेशनने तकाची साजेरी बांधणी केली आहे. पुस्तकाची तकाची आपनांचा दर्जा त्यांनी केलेल्या मेहनतीची देतो. प्रसिद्ध चित्रकार गिरिपर्ण, यांनी विषवाला काढलेले असेचक मुद्रणसुद्ध प आतील प्रसंगांना क काढलेली साजेरी चित्रे पुस्तकाच्या उजवी त मेर टाकतात. मनिषा मातसुरे यांना पुढील वचे वाटचालीसाठी मनापासून हार्दिक शुभेच्छा..!

**रा. रि. वंडकर वाल्मिक कराडपेक्षाही मोठा
पंगार, तीन गावे दहशतीमध्ये-परमेश्वर सातपुते**

प्रतिनिधी:-
ये देशमुख यांचा दादा खिंडकर यांचे जाला अमापुनू माराहाण केल्पाच्या ओ व्हापरल झाल्याने एकच खळबळ ओ आहे. दादा खिंडकर याच्यापर न्नेरने पोलीस ठाण्यात गुन्हा दाखल होता. त्यानंतर आज दादा खिंडकर स अश्रीकळ कार्यालयता पोलीसंना आला. दादा खिंडकर याला पिण्ळनेर सांणी ताव्यात घेतले आहे. दादा करला अटक केल्पायनंतर ठाकरे गटाचे प्रमुखल परमेखर सातपुते यांनी खिंडकर वर गंभीर आरोप केले आहेत. खिंडकर सातपुते यांच्या घरावर हल्ला चढवत हा गाडीची तोडफोड केली होती. या कास ताव्यावर गुन्हा देखील दाखल दादा खिंडकर याच्यावर घरफोडी मारण्याचा प्रयत्न करणे, असे गंभीर दाखल आहेत. त्याच्या दहशतवादीाचायन अंतर्गत तीन गणे आहेत. तो कळ कराड पेक्षाही मोठा गुन्हेगार आहे.

त्यामुळे त्याच्यावर
मोकोका अंतर्गत कारवाई करून अटक
करावी, अशी मागणी सातपुते यांनी केली
आहे. तर दादा खिंडकर हा माजी आमदार
अमरसिंह पंडित आणि विद्यमान आमदार
विजयसिंह हिंडवत यांच्या गटाचा आहे.
अमरसिंह पंडित यांनीच त्याची पाठराखण
केली. त्यामुळे अमरसिंह पंडित हाच
खिंडकरचा अका असल्याचा गंभीर आरोप
सातपुते यांनी केला. दादा खिंडकर याचा
एक जून व्हिडिओ सोशल मीडियावर मोठ्या
प्रमाणात व्हायरल झाला होता. त्यात ओम
का सातपुते याला खिंडकर माराहाण करत
असल्याचे दिसते. या व्हिडिओतून अमानुष
पद्धतीने माराहाण केल्याचे समोर आले. ओम
का सातपुते हा शिवसेना उद्धव बाळासाहेब
ठाकरे गटाचे जिल्हामुख्य परमेश्वर सातपुते
यांचा जुलूम भाऊ आहे. खिंडकर याच्यावर
पिंपळनेर पोलीस ठाण्यात दाद्री गश्चिरा गुन्हा
दाखल करण्यात आला. यांनंतर त्याच्या
शोधासाठी पोलीसांनी पथक स्वाना केले होते.

